

Σε τούτα τα αγιασμένα χώματα μάθαμε να κάνουμε υπακοή στους Αγίους και τους Ήρωές μας.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Οι καμπάνες και τα σήμαντρα να μην χτυπούν, τα μεγάφωνα για να ακούν οι ενορίτες κλειστά. Μες στο ναό μόνο ο παπάς και ο ψάλτης. Η Θεία Κοινωνία εστία μετάδοσης της ασθένειας. Αστυνομία και συλλήψεις. Πρόστιμα και φυλάκιση. Όπως τα παραθέτω νομίζεις ότι διαβάζεις εικόνες από την εποχή της Τουρκοκρατίας ή της κομμουνιστικής Σοβιετίας και τις διώξεις του Χριστιανισμού. Αντίσταση καμμία. «Τώρα να υπακούσουμε στο κράτος και μετά ...χαρές και πανηγύρια». Μάλιστα. Βγαίνει ο Ναυπάκτου ως κυβερνητικός εκπρόσωπος και ο Πέτσας ως εκπρόσωπος της Ιεραρχίας. Ούτε ένα όχι δεν ακούστηκε. Παραπέμπουν στους Πατέρες-οι οποίοι τους διαψεύδουν και τους ελέγχουν- ψάχνουν εναγωνίως κείμενα υποστηρικτικά του προσκυνήματος στους εφήμερους άρχοντες.

Τι διαβάζουμε όμως στην Ιερά Ιστορία; Τι έπρατταν οι άγιοι όταν η εξουσία αυθαιρετούσε εις βάρος της Πίστεως;

Ο Μέγας Βασίλειος αποστόμωσε με την ανδρεία και την ορθόδοξη αρχοντιά του τον ιταμό ύπαρχο Μόδεστο και τις απειλές του: «Την δε βασιλέως φιλίαν μέγα μεν ηγούμαι μετ' ευσεβείας, άνευ δε ταύτης ολεθρίαν αποκαλώ». (Αναφερόταν στον αυτοκράτορα Ουάλη, ο οποίος ταχθείς υπέρ των αιρετικών Αρειανών, ήθελε να καταβάλει κάθε αντίσταση).

Ο άγιος Αμβρόσιος, επίσκοπος Μεδιολάνων, ήλεγξε δριμύτατα και απαγόρευσε στον Μέγα Θεοδόσιο την είσοδο στον ναό, λέγοντάς του ότι επιβάλλεται, όπως μιμήθηκε τον Δαβίδ στο αποτρόπαιο έγκλημά του, να τον μιμηθεί και στην υψοποιό μετάνοια. Και ο αυτοκράτορας αναγκάστηκε, μετά της συνοδείας του, να αποχωρήσει συντετριμμένος και να υποβληθεί σε οκτάμηνο μετάνοια για την σφαγή των αθών στον ιππόδρομο της Θεσσαλονίκης.

Ο στύλος και πρόμαχος της Ορθοδοξίας άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, όταν σχεδόν όλη η αντιπροσωπεία, που συνόδευε τον αυτοκράτορα Ιωάννη Η΄ τον Παλαιολόγο, στην ψευτοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας, κραύγαζε «στέργομεν, καλόν εστίν η ένωσις», αρνήθηκε ο άγιος να υπακούσει στις οργισμένες προτροπές του Ιωάννη. Επιτίμησε μάλιστα και τον θλιβερό λατινόφρονα Βησσαρίωνα, το παπικό «κοπέλι». Η υπερήφανα και αγέρωχη στάση του αγίου προκάλεσε τον σεβασμό του αυτόκράτορα, που τον διαβεβαίωσε ότι θα του εξασφαλίσει ανενόχλητη παλιννόστηση. (Και η επηρμένη και αταπείνωτη παπική οφρύς ομολόγησε το περίφημο «ουδέν εποιήσαμεν», θρίαμβος της Ορθοδοξίας και του Γένους μας. Φοβάμαι ότι αυτό το μεγαλοπρεπές «ουδέν» της παπικής αποτυχίας, κινδυνεύει σήμερα να διαγραφεί και να παραμείνει μόνο του το κακοφοβερόν «εποιήσαμεν»).

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, με υπέροχη παρρησία και ακατάβλητη τόλμη, στηλίτευσε την αυτοκράτειρα Ευδοξία, για την ανέγερση, επί πορφυρού κίονος, ανδριάντα της, έξω από τον ναό της του Θεού Σοφίας. Αντηχεί στους αιώνες η ανδροκάρδιος φράση του: «Πάλιν Ηρωδιάς μαίνεται, πάλιν τaráσσεται, πάλιν ορχείται, πάλιν επί πίνακι την κεφαλήν του Ιωάννου ζητεί λαβείν». Για ένα άγαλμα έξωθεν του ναού αντέδρασε έτσι ο άγιος. Σήμερα που οι ποικιλώνυμοι εκκλησιομάχοι διασύρουν την πίστη, τους επαινούν και σκύβουν το κεφάλι στα εντάλματά τους. (Πόσοι από τους σημερινούς «άρχοντες» του λαού, ανταποκρίνονται στις... προδιαγραφές που θέτει ο άγιος Χρυσόστομος: «Τον γαρ άρχοντα παντός λαμπτήρος λαμπρότερον είναι δει και βίον έχειν ακηλίδωτον, ώστε πάντας προς εκείνον οράν και προς τον αυτού βίον τον οικείον χαρακτηρίζει». Ποιος από τους σημερινούς έχει «βίον ακηλίδωτον» και αποτελεί παράδειγμα- «οικείον»- προς μίμηση;).

Διαβάσαμε και είδαμε τούτες τις ημέρες για ελάφια και αρκούδες, ζώα μικρά μετά μεγάλων, που σεργιανίζουν ξεφρόντιστα στις έρημες πόλεις της τρομοκρατημένης Ευρώπης. Θυμήθηκα ένα κείμενο του αγίου

Νικολάου Βελιμίροβιτς. Περιέχεται στο εκπληκτικό βιβλίο, το οποίο εξέδωσαν οι θαυμάσιες εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»- πολύ σπουδαίο το έργο τους, έργο αποστολικό, το οποίο δροσίζει και αναπαύει πολλές ψυχές. Το βιβλίο τιτλοφορείται: «Μέσα από το παράθυρο της φυλακής, μηνύματα στο λαό». Πόνημα περισπούδαστο, «κάθε του λόγος είναι Ευαγγέλιο, κάθε λέξη του ένα μικρό Ευαγγέλιο», όπως γράφει στον πρόλογο ο έτερος Σέρβος άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς. Ο άγιος Νικόλαος, το 1944, μεταφέρθηκε στο γνωστό κολαστήριο του Νταχάου, όπου και συνέγραψε τα κείμενα του βιβλίου.

Στο πόνημά του ακτινοσκοπεί με ακρίβεια τον λεγόμενο ευρωπαϊκό πολιτισμό, τον άθεο πολιτισμό του Πάπα και του Λούθηρου.

Γράφει στη σελίδα 108: « Στενοχωριέμαι για την Ευρώπη, γιατί θα καταστραφεί όπως η Καπερναούμ. Οι περήφανοι πύργοι της θα καταστραφούν και οι λεωφόροι της θα μετατραπούν σε τόπους που θα φυτρώσουν θάμνοι με αγκάθια, όπου θα κάνουν τη φωλιά τους τα φίδια. Στον τόπο που τώρα ακούγονται φωνές εναντίον του Χριστού, θα ακούγονται κραυγές από κουκουβάγιες και τσακάλια.

Τη στιγμή που η Ευρώπη νόμιζε για τον εαυτό της πως εκπολιτίστηκε, τότε ήταν που αγρίεψε. Τη στιγμή που νόμιζε πως τα ήξερε όλα, τότε ήταν που παραφρόνησε. Τη στιγμή που νόμιζε ότι απέκτησε μεγάλη δύναμη, τότε ήταν που έχασε όλη της τη δύναμη».

Την Μεγάλη Εβδομάδα δεν θα ακούμε ψαλμωδίες και καμπάνες στις πόλεις, αλλά σκυλιά να γαβγίζουν και τσακάλια να ουρλιάζουν. Θα μας απαντήσουν ποτέ γιατί απαγορεύτηκαν αυτά; Αν αυτό δεν είναι πόλεμος κατά της Εκκλησίας του Χριστού τότε τι είναι; Και σε τούτα τα αγιασμένα χώματα μάθαμε να κάνουμε υπακοή στους αγίους και στους ήρωές μας. «Όταν μου πειράζουν την Πατρίδα και Θρησκεία μου, θα μιλήσω. Θα νεργήσω κι ότι θέλουν ας μου κάμουν».

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-θεολόγος
Κιλκίς

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>